

“Gửi anh, người đã cho em chút thương mến cuối cùng của con người. Đây sẽ là thỏa thuận giữa đôi ta, khi tấm thân này ngã xuống thể như luống hoa dại. Mong anh tìm lại chút thương mến cuối cùng mà anh còn lưu lại trong lương tri.”

Tôi cầm trong lòng bàn tay một mảnh giấy nhỏ nát nhàu. Mực trên tờ giấy ấy loang ra bàn tay tôi tím cả một mảng, đôi hàng mi ngắn lệ vệt dài.

Chúng tôi bắt đầu gặp nhau trong trường vào ba tháng trước. Mới đầu thì cũng hồn nhiên lắm, đến lúc em phát hiện ra mình mang thai với người cũ... Khi đó, tôi còn là một nam sinh lớp mười hai đang chuẩn bị bước vào cuộc thi nước rút cuối cùng trong quãng đời học sinh của mình. Chúng tôi, gọi là vô tình gặp nhau cũng được. Em đến với tôi, tự nhiên như một làn gió thoảng buổi tinh mơ:

“Này, không sợ em lừa gạt anh sao?”

Cô gái nhìn tôi bằng đôi mắt vẫn như lần đầu hai đứa tôi gặp nhau.

“Em có biết em hỏi anh câu này là lần thứ bao nhiêu rồi không?”

Dứt lời, chúng tôi lại cùng nhau đi mua sắm mấy thứ đồ cần thiết cho trẻ sơ sinh sau này. Tất cả những thứ đó, vốn xa lạ đối với một đôi trai gái hãy còn độ lứa tuổi học trò. Hai đứa cũng chẳng biết loại nào tốt hay nên mua:

"Mua loại nào đây nhỉ?"

"Loại nào rẻ thôi, mua nhiều tốn tiền lắm"

Em trả lời tôi bằng một giọng nói đầy vô tư. Tình yêu tuổi học trò, với một cô bé nữ sinh mười bảy mười tám tuổi hãy là chuyện mới mẻ lắm nhưng hình như em mong chờ nó hơn tất cả mọi chuyện trên đời.

Chúng tôi dự định sẽ giấu chuyện này cho cả hai bên gia đình. Dù sao, cũng chỉ hai tháng nữa là thi tốt nghiệp rồi. Sau kì thi đó, tôi sẽ cưới em và chúng tôi sẽ về chung một nhà. Nỗi buồn của em khi em bị một người đàn ông hơn tuổi ruồng bỏ hay niềm thất vọng nơi tôi lúc chia tay người yêu sau nhiều năm gắn bó sẽ nhanh chóng chỉ còn là những trang kí ức nhòe đi theo năm tháng. Đó là khi mọi chuyện được suôn sẻ.

Một ngày nọ, tôi vẫn chở em về như thường lệ. Mọi hôm, em đi cùng với mấy người bạn nữ khác nhưng hôm nay em lại lủi thủi bước đi một mình. Đôi giày búp bê đã cũ lại dính những vết đất đỏ của sân trường đang xây. Tà áo dài trắng của em phấp phới trong làn gió mùa hè đang căng phồng nhựa sống.

Thấy tôi, nét buồn trên gương mặt em biến mất. Nụ cười thoáng hiện trên môi như vệt nắng tà dương cuối ngày vội vã. Em chạy đến bên tôi, quàng tay tôi như mọi hôm. Cái cảm giác em biến thành một người khác mới hiện diện trong tâm trí tôi liền không hẹn mà biến đi mất tăm.

“Chờ anh lâu không?”

Em lắc đầu. “Không lâu.”

“Ta đi khám nhé?” Tôi hỏi rồi lẩm nhẩm trong đầu. “Cũng ba tháng rồi em nhỉ?”

“Không cần đâu.” Em lắc đầu rồi tựa đầu vào lưng tôi sau chiếc xe đạp đã đèo hai đứa đi khắp nơi trong hồi mới gặp nhau lần đầu.

Khi chúng tôi về đến nhà em, em nói tôi đứng chờ em ở ngoài cổng lớn. Điều này, diễn ra hết khác mọi hôm. Em tránh mặt tôi, nhưng tôi vẫn nhìn em:

“Ngày mai, đừng đến gặp em nữa. Cảm ơn anh đã chăm sóc em nhiều tháng qua. Em muốn báo cho anh một tin không biết anh có muốn nghe không? Nhưng anh hứa là không được giận.”

Tôi bình tĩnh gật đầu. Phải, tôi không được giận em. Vì em có làm gì sai trái đâu.

“Người yêu cũ của em. Cái anh hơn em một tuổi ấy. Anh ấy quay lại rồi.” Em cười một nụ cười mẫn nguyện. “Anh ấy hứa sẽ chăm sóc cho hai mẹ con em.” Nói rồi em buông tay tôi ra.

Tôi đứng tần ngần một lúc rồi chỉ kịp định thần lại khi bóng em khuất sau cái cổng lớn nhà em. Hình bóng cuối cùng mà tôi có thể nhìn thấy trước khi em khuất bóng là tấm lưng trong tà áo dài.

“Cậu mang con gái tôi đi đâu rồi?”

Khi tôi bất ngờ nhận được cuộc điện thoại từ một người đàn ông lạ hoắc. Khi đó là ba ngày sau khi tôi và em nói lời chia tay. Lời qua tiếng lại được một chút thì tôi mới biết người này là cha em.

“Con và em đã chia tay rồi.”

“Má nó!” Ông ta cắt máy trong cơn giận dữ.

Đột nhiên, sau câu nói của bác, tôi chợt nhớ đến dáng vẻ của em hôm tan trường. Cái cảm giác một em hồn nhiên đã biến thành một người khác tự nhiên tìm đến tôi, cảm giác đó làm tôi rùng mình. Tôi tìm đến trường, nơi hành lang trải rộng.

Mới bước vào trường thì tôi liền nghe một tiếng “bịch” lớn như có gì rơi xuống. Kéo theo sau đó là có tiếng người hét. Nhưng tôi biết là gì, bởi tôi thấy người ta bao quanh sân một đám đông lấm:

“Anh này, em ích kỉ lắm có đúng không?”

Em biết anh đã sớm biết đứa trẻ này không phải của anh. Thật sự, em cũng mong điều đó không phải là sự thật. Từ bao giờ, sự quan tâm nơi anh đã làm cho em, một đứa con gái ý vào sự giàu có của cha mẹ mà chơi trên đầu những bạn bè cùng trang lứa, phải chấp nhận

rằng em có cảm giác với anh. Nhưng trớ trêu thay, khi em nhận ra được điều đó thì đũa trẻ này lại xuất hiện.

Em có thể giữ bí mật với tất cả mọi người nhưng em không thể giữ điều bí mật đó với chính mình. Trong những đêm nhìn ánh mắt anh, em không kìm được nước mắt. Em đã gạt anh và anh đã thật thà tin tưởng em. Nhưng rồi cuối cùng cái giá mà em phải trả cũng đã đến.

Nếu những gã nam sinh đã cùng em trước đó đã đến tìm em. Thì em đã nói là đã em có anh. Nhưng họ đã khước từ tất cả những lời cự tuyệt đó. Em biết, đó cũng là điều mà em sẽ ập đến vì những sai lầm mà em đã gây ra trước đó.

Họ nói với em nhiều điều, những điều mà em chưa bao giờ có thể hình dung ra được. Họ có những đoạn phim, những tấm hình của những cuộc qua lại trước đó của em với họ. Chỉ cần mở điện thoại là em sẽ thấy mình trong đó. Họ nói sẽ hủy hoại cuộc đời em cũng như cuộc đời anh.

Anh biết không? Em sợ mất anh và em sợ anh biết tất cả.

Cuối buổi học hôm đó, em nghĩ gặp anh sẽ giúp em vượt qua tất cả khổ đau. Nhưng rồi nhóm nữ sinh chơi cùng em mà anh vẫn thường gặp mọi hôm thì thăm với em:

“Này, mày có thai đúng không?”

Bọn nó nói với em như vậy. Ánh mắt tràn ngập tức giận và căm tức. Rồi họ đẩy em xuống nền đất. Có lẽ, người bạn đó thích anh chẳng? Em cứ nghĩ mãi điều đó. Phải có lẽ là vậy. Một người tốt như anh thì hiển nhiên được nhiều bạn nữ yêu thích.

Cho đến khi em nhìn thấy nụ cười của anh. Em biết mình cần phải làm gì. Xin lỗi anh vì sự ích kỷ đó. Và em mong rằng anh sẽ tha thứ vì nỗi em muốn xa rời anh.

Em còn nhớ anh từng nói với em rằng. Khi một ai đó mà em yêu thương rời xa em, họ đã mang một nửa linh hồn em đi về miền xa xăm. Em mong rằng, em không phải là người mang nửa hồn anh đi.”

Đọc xong lá thư em để lại hôm tối chia tay. Không rõ là những nam sinh kia cùng người thân của em đã tham gia vào cuộc bức tử này

Hay là chính sự yêu thương nơi tôi và sự yếu đuối nơi em?

“Người đi một nửa hồn tôi mất, một nửa hồn kia bỗng dại khờ.”